

Nogle af udvalgets spørgsmål til socialministeren og dennes svar herpå

Spørgsmål 1 og 5 og socialministerens svar herpå er optrykt efter ønske fra SF.

Spørgsmål 1:

Ministeren bedes kommentere henvendelsen af 17. februar 2004 fra De Samvirkende Invalideorganisationer, jf. B 17 – bilag 1.

Svar:

DSI peger i sit brev på, at bevilling af personlig og praktisk hjælp, praktisk bistand til udførelse af nødvendige opgaver i hjemmet samt ledsagelse og vedligeholdelse af fysisk færdigheder beror på lokale tilfældigheder.

Problemerne opstår typisk ifølge DSI, fordi de enkelte bestemmelser i serviceloven ikke er indbyrdes afstemt hinanden. Og fordi et behov, som er erkendt af kommunen, ikke kan i mødekommes på grund af kommunens fortolkning af de gældende bestemmelser.

DSI ønsker med sit brev en bindende tilkendegivelse, der forpligter kommunerne til at dække behovene, og som giver mennesker med funktionsnedsættelse en retsstilling, der gør det muligt at få medhold i ankesystemet, hvis en sådan hjælp ikke stilles til rådighed.

Det er min opfattelse, at den gældende udformning af de handicapkompenserende bestemmelser giver en stor frihed i den konkrete tilrettelæggelse af ydelserne. Med den måde vores ydelsessystem er bygget op på, hvor det er muligt at kombinere pengeydelse med naturalydelse, er det efter min opfattelse muligt at tage vidtgående hensyn til den enkelte borger, når hjælpen skal udmåles.

Det kan dog ikke afvises, at det helhedssyn og den fleksibilitet, som loven hjemler, ikke altid kommer til udtryk i det daglige arbejde. Og i den situation foreligger der ikke et egentlig retskrav for borgeren om, at muligheden for fleksibilitet kan afprøves.

Jeg er imidlertid langt fra sikker på, at problemet kan afhjælpes ved en lovændring.

Socialministeriet vil derfor tage kontakt til DSI med henblik på dels at få afdækket problemstillingen nærmere, dels at få fremdraget eksempler fra forskellige kommuner, der kan virke som inspiration.

I drøftelserne med DSI vil endvidere kunne indgå iværksættelse af forsøg i nogle udvalgte kommuner. Forsøgene skulle have til formål at fremme en mere helhedsorienteret og brugerfokuseret sagsbehandling.

Spørgsmål 5:

I hvilken bestemmelse i serviceloven fremgår det, at man som bruger har krav på, at kommunen bevilger den hjælp, man har behov for?

Svar:

I servicelovens § 67, som angiver formålet med hjælp til voksne, fremgår, at formålet med indsatsen til voksne med nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne er at yde en helhedsorienteret indsats med servicetilbud afpasset efter den enkeltes særlige behov.

Indsatsen skal således tage udgangspunkt i en helhedsvurdering af forholdene for den enkelte. Dette indebærer, at det er en forpligtelse ikke at se på den enkelte ydelse isoleret, men at se på helheden med henblik på at sikre en sammenhæng mellem ydelserne.

Hertil kommer kompensationsprincippet, som er et almindeligt og centralt princip, når man taler om ligebehandling og ligestilling af handicappede med andre borgere. Kompensation betyder, at personer med nedsat funktionsevne i videst mulig omfang skal kompenseres for følgerne af deres nedsatte funktionsevne eller sagt med andre ord, personer med nedsat funktionsevne skal have den hjælp, de har behov for som følge af deres handicap.

Formålsbestemmelsen i servicelovens § 67 sammenholdt med kompensationsprincippet og de enkelte bestemmelser, hvori de konkrete ydelser er nævnt, understreger, at kommunerne er forpligtet til at yde en indsats overfor voksne